

paa, at man før har set, at et Forslag tager sig noget anderledes ud, naar det ses ud fra Kommunernes Standpunkt, idet der er Tale om en vis Solidaritet mellem Kommunerne, en Solidaritet, som gør, at naar den ene Kommune menes at være trængende, saa siger de andre Kommuner: Ja, Herregud, saa lad den faa den Hjælp; vi skal jo ikke betale, det skal Staten! Jeg har set noget lignende, naar Talen var om den mellemkommunale Beskatning, og der indhentes Erklæringer ude fra Kommunerne og der fremkommer Andragender derudefra i den Anledning. Vi plejer at have en Bunke af den Slags Andragender liggende i det Udvalg, der behandler denne Sag, og jeg har set, at naar man fra Landkommuner, der ligger tæt op til Købstæder og ikke kan ønske en Udvidelse af den mellemkommunale Beskatning, har henvendt sig til andre Landkommuner om deres Tilslutning til en Protest herimod, har de faaet en saadan Tilslutning, selv om disse sidste Kommuner, saa vidt jeg kan skønne, ikke kan have haft synderlig Interesse i Spørgsmaalet. Man har tænkt: Herregud; det er jo en Kommune, der beder os om det, saa kan vi sagtens gøre det! Jeg tror, at der er noget i dette, og at Forholdet ser noget anderledes ud, naar man skal se det fra Statens Synspunkt og ud fra den Synsvinkel, hvordan det vil komme til at stille sig i Fremtiden, hvis vi kommer ind paa at give Statstilskud til Kommuner, der trænger. Jeg er bange for, at vi vil faa en meget lidet økonomisk Administration af Kommunerne, dersom vi kommer ind paa det. I Modsetning til den højtærede Minister tror jeg, at vi vil faa adskillige Andragender i den Retning, hvis vi giver Tilskud til disse to. Der er flere andre Steder, hvor der er Landsogne, der ligger op til en Købstadkommune, og hvor Forholdene maa antages at være ligesom disse. I Odense var der i 1915—16 en kommunal Skatteligningsprocent paa 7,4 og i St. Hans Landsogn paa 7,8. I Næstved var Ligningsprocenten 8,4 og i det tilstødende Landsogn 7,5, altsaa omtrent det samme som i Odense. I Hasle var Ligningsprocenten 10,3 og i det tilstødende Landdistrikt 7,4, altsaa noget lignende. Men gaar man derefter ud til Landkommunerne, viser det sig, at der er mange Steder, hvor de har mindst lige saa høj Ligningsprocent ved Siden af deres Hartkornsskat. Vi har for det Skatteaar, jeg nævnde, 1915—16, flere Steder i Jylland, hvor Ligningsprocenten i Landkommunerne

er 10, man har dem, hvor den er 11½, der er flere, hvor den er paa 12, og man har Landkommuner, hvor den er oppe paa 14,5. Tror man ikke, at disse Kommuner, naar de ser, at man fortsætter med at give Tilskud til trængende Kommuner, vil mene, at Turen rettelig ogsaa kunde komme til dem? Jeg tror i alt Fald, at det er det sikreste at stoppe op i Tide. Og hvis Tilstanden i de to paagældende Kommuner virkelig er saadan, at de ikke paa en eller anden Maade kan klare sig, maa man naturligvis komme dem til Hjælp. De vil jo faa nogen Hjælp af det Statsbidrag, der tidligere har været ydet paa 1½ Mill. Kr., og vel forholdsvis mere Hjælp af det Statstilskud paa ½ Mill. Kr., som vi sidst ydede samtidig med Dyrtidsloven. Dertil kommer, at man kan vente at faa nogle Slanter, nogle Smaaabeløb tilovers, naar man kommer til Fordelingen af dette Statstilskud til Kommunerne. Det har den højtærede Minister Ret til at anvende. Jeg ved ikke, hvor vidt det kan række, langt bliver det vel ikke, men jeg forudsætter, at man vil anvende det til Støtte for disse Kommuner. Men endelig har vi det tilsidst, som ligger lige for, at ifald en saadan Trang er til Stede, maa Amtet hjælpe til. Det er et Forhold, som ikke kan anbefales i Længden, at Amtskommunen i Fællesskab skal støtte en enkelt Kommune i større Udstrækning, men indtil der kommer en anden Ordning af Forholdet, synes det mig dog at være en Ordning, man kan bruge, og den har den Fordel, at Bidraget dog saa kommer fra en snævrere Kreds og derved vil give Anledning til større Økonomi, end naar det kommer fra Statskassen. Hvad der kommer fra Statskassen, betragtes jo som fundet, og det sparer man ikke paa. Jeg maa altsaa fremdeles anbefale at stemme for disse to Ændringsforslag.

Harald Jensen: Den ærede Ordfører tror, at det ikke er en rigtig Slutning, jeg drager, at den Ændring, som det ærede kongevalgte Medlem (Trier) og jeg har foreslaet, vil blive accepteret af Folketinget. Det ærede Medlem kunde jo lade det komme an paa en Prøve, det er vist den eneste Maade, hvorpaa vi kan faa det afgjort. Min Tro staar ganske fast; om det ærede Medlem tvivler, synes jeg, vi kunde faa det prøvet, saa fik vi at se, hvem der fik Ret. Der er vist ingen anden Vej til at faa Klarhed over det Spørgsmaal. Jeg støtter mig paa Udtalelser i Folketinget fra forskellige Sider, saaledes hvad det meget